

af anbringelsessted uden samtykke, foreslås reglen herom i øvrigt opretholdt.

Hvis forældremyndighedsindehaveren og den unge, der er fyldt 15 år, ikke ønsker at give samtykke til, at der undlades (fornyet) afgørelse om anbringelsesgrundlaget efter § 42, skal der derfor træffes en sådan afgørelse i børn og unge-udvalget, når forældremyndighedsindehaveren og den unge over 15 år ikke er enige med kommunen om ændring af anbringelsesstedet.

Reglen om at anbringelsesbetingelserne i § 42 skal være opfyldt ved ændring af anbringelsesstedet foreslås endvidere at gælde, når der er truffet afgørelse om anbringelse efter de foreslåede bestemmelser i §§ 42 a og 42 b. Det vil i disse tilfælde ikke være relevant at ændre anbringelsesstedet, uden at der tages stilling til anbringelsesgrundlaget efter de almindelige regler i § 42. Baggrunden herfor er, at afgørelser efter §§ 42 a og 42 b forudsættes truffet alene af hensyn til, at barnet eller den unge kan blive lige netop der, hvor det aktuelt er anbragt.

Med en vedtagelse af forslaget kræves det, at kommunen indgående forklarer forældremyndighedsindehaveren og den unge over 15 år, hvilken betydning det har for sagen, hvorvidt der gives samtykke eller ej til, at der ikke træffes fornyet afgørelse efter § 42.

Kommunens valg mellem forskellige typer af anbringelsessteder kan indbringes for det sociale nævn.

4.5. Tidsperspektivet for en tvangsanbringelse

Børn og unge skal i videst muligt omfang fra starten sikres en anbringelse det rette sted, da mange skift fra et opholdssted til et andet skaber stor ustabilitet og manglende tryghed i barnets opvækst, ligesom en årlig genbehandling af en sag om anbringelse og dermed et uklart tidsperspektiv kan medvirke til at skabe utryghed i barnets tilværelse. Det er omstændigheder, der kan være meget uheldige for barnet og den unge og for behandlingen af de problemer, der har været årsag til anbringelsen.

Regeringen foreslår derfor en række ændringer i loven for generelt at undgå sådanne uheldige konsekvenser og for at opnå mere stabilitet og kontinuitet i barnets liv i den del af anbringelsessagerne, hvor dette kan være et problem i dag.

4.5.1. Kompetence til at hjemgive

Efter servicelovens § 46 har kommunen kompetencen til at træffe afgørelse om hjemgivelse, uanset om anbringelsen er sket med eller uden samtykke. En anbringelse skal ophøre, når formålet er nået, når anbringelsen ikke længere opfylder formålet under hensyn

til barnets eller den unges særlige behov, eller når den unge fylder 18 år. Kommunen træffer afgørelse af egen drift eller på baggrund af en anmodning om hjemgivelse. Hvis kommunen ikke kan imødekomme en begæring om hjemgivelse, forelægges sagen for børn og unge-udvalget.

Under et barns eller en ungs ophold uden for hjemmet har kommunen pligt til at følge forløbet tæt, både gennem tilsyn med barnet eller den unge på anbringelsesstedet og ved kontakt med forældremyndighedens indehaver, idet det er kommunens ansvar løbende at være opmærksom på, om planen skal revideres.

Det foreslås, at reglerne om kommunens kompetence til at træffe afgørelse om hjemgivelse bibeholdes, og at reglerne finder tilsvarende anvendelse i sager om anbringelse uden samtykke efter de foreslåede nye §§ 42 a og 42 b, således at kommunen har kompetencen til at træffe afgørelse om hjemgivelse i alle anbringelsessager.

For at skabe en højere grad af kontinuitet og sikkerhed for at formålet med den tvangsmæssige anbringelse efter §§ 42 eller 42 b er nået, i de tilfælde hvor kommunen træffer afgørelse om hjemgivelse, foreslås det, at kommunen umiddelbart orienterer børn og unge-udvalget om afgørelsen. Udvalget bliver herved bekendt med kommunens praksis i sager om hjemgivelse i de tilfælde, hvor barnet eller den unge er anbragt uden samtykke. Herved får udvalget mulighed for at reagere, hvis der opstår tvivl om, hvorvidt kommunens afgørelser om hjemgivelse i disse sager er i overensstemmelse med loven. Udvalget eller enkelte medlemmer heraf kan underrette Den Sociale Ankestyrelse, som vil have mulighed for at skride ind ex officio.

Forslaget ændrer ikke ved forældremyndighedsindehaverens ret til at begære barnet hjemgivet og kommunens og børn og unge-udvalgets pligt til at behandle en sådan begæring.

Hvis kommunen ikke kan imødekomme en begæring om hjemgivelse, forelægges sagen til afgørelse i børn og unge-udvalget. Udvalget tager stilling til, hvorvidt betingelserne for en anbringelse uden samtykke er opfyldt. Hvis disse betingelser er opfyldt, kan begæringen om hjemgivelse ikke imødekommes. Børn og unge-udvalgets afgørelse er omfattet af de almindelige klageregler.

I sager efter § 42 a, hvor der er fastsat en hjemtagelsesperiode på indtil 3 måneder, er der ikke fundet grundlag for at foreslå, at kommunen skal orientere børn og unge-udvalget om en afgørelse om hjemgivelse, ligesom kommunen heller ikke skal forelægge en sag til afgørelse i børn og unge-udvalget, hvis kommunen ikke kan imødekomme en begæring om hjem-